

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.II.40.101/2020/7.

A felperes:

(felperes neve) (címe.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kardos, Pető és Törőcsik Társas Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Pető Zsolt ügyvéd; iroda címe.)

Az alperes:

alperes neve (alp. címe.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Waldmann Gábor ügyvéd; ügyvédi iroda címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék, 3.M.70.005/2020/26.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Felperes, 3.M.70.005/2020/29., Alperes, 3.M.70.005/2020/28.

Í T É L E T:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, az alperes a másodfokú eljárással kapcsolatos perköltségét viselni köteles.

A feljegyzett 182 813 (száznolcvankettőezer-nyolcszáztizenhárom) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Tényállás

[1] A felperes 2005. szeptember 1. napjától állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél (idegen nyelv neve) lektor munkakörben az (X) Tanszéken. Kinevezése 2005. szeptember 1 – 2006. augusztus 31., 2006. szeptember 1 – 2009. augusztus 31., 2009. szeptember 1 – 2014. augusztus 31., 2014. szeptember 1 – 2019. augusztus 31. napjáig terjedő határozott időtartamokra szólt.

[2] A felperes foglalkoztatására a Magyar Köztársaság Kormánya és a (idegen nyelv neve) Köztársaság Kormánya közötti kétoldalú, nemzetközi oktatási program keretében került sor. A magyarországi tartózkodásával kapcsolatos költségeket az alperes biztosította, amely magában foglalta a felperes lakhatásának költségeit, havi 70 000 Ft bérleti díjat.

[3] A felperes Magyarországra 2005. szeptember 1. napján történő beutazását követően 2009. november 23. napjáig több alkalommal meghosszabbított tartózkodási engedélyt, ezt követően 2022. március 24. napjáig érvényes letelepítési engedélyt kapott.

[4] A közalkalmazotti jogviszonyának megszűnését megelőző utolsó távolléti díja 232 800 Ft volt.

[5] Az alperes 2019. augusztus 31. napján kelt 714/94. számú intézkedésében megállapította, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonya 2019. augusztus 31. napján a határozott idő lejártá miatt megszűnt.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes elsődleges keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest jogviszonyának 15 napon belül történő helyreállítására. Másodlagos keresete a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 82. § (4) bekezdésére alapítottnan 4 havi felmentési időre járó 931 200 Ft, és annak 2019. szeptember 10. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére irányult. Ezt meghaladóan kérte az alperest kártérítés címén 70 000 Ft albérleti díj és késedelmi kamata, valamint a csatolt megbízási szerződés alapján felszámított 100 000 Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére kötelezni. Előadta, az alperes több alkalommal, összesen 5 évet meghaladóan létesített határozott idejű közalkalmazotti jogviszonyt anélkül, hogy annak az Mt. 192. § (3) bekezdése szerinti feltételei fennálltak volna, mert a jogviszony létesítéséhez hatósági engedély nem volt szükséges. Az alperes az érvénytelenül kikötött határozott időtartam elteltét követően arról tájékoztatta, hogy nem foglalkoztatja tovább, ezért a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése esetén járó jogkövetkezmények érvényesítésére jogosult.

[7] Elsődleges keresete kapcsán előadta, nem állítja, hogy a jogviszony helyreállításának az Mt. 83. § (1) bekezdés a) – e) pontjában írt feltételei fennállnak, azonban az erre történő kötelezés lehetséges, ha az alperes akként nyilatkozik, hogy továbbfoglalkoztatására hajlandó. Az albérleti díj címén érvényesíteni kívánt követelését arra alapította, hogy jogviszonyára tekintettel a teljes foglalkoztatás időtartamára megillette a lakhatási támogatás, ettől a jogviszonyának megszűnése miatt elesett.

[8] A felperes a 2020. július 14. napján érkezett beadványában keresetét megváltoztatta, e szerint kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján kártérítés címén 1 515 162 Ft elmaradt jövedelem, és 770 000 Ft kiesett albérleti díj támogatás, valamint ezen összegek 2020. február 1. napjától a Polgári

Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM r.) 3. §-a alapján számított 181 966 Ft áfával növelt ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. Védekezése szerint a felperes a szabad mozgás és munkavállalás jogával nem rendelkező harmadik országbeli állampolgár, ezért foglalkoztatása kifejezetten hatósági engedélyhez kötött. A keresetlevélhez mellékelte Oktatás és Kulturális Minisztérium, valamint az Emberi Erőforrások Minisztériuma által kiállított igazolások meghatározott időtartamra szöveget, így nem volt lehetősége arra, hogy a felperesnek határozatlan idejű kinevezést adjon. Miután a minisztérium csak egy meghatározott időpontig engedélyezte foglalkoztatását, az Mt. 192. § (3) bekezdése alapján a felperes 5 évet meghaladóan is foglalkoztatható volt határozott idejű kinevezésekkel. Hivatkozott arra is, hogy azért sem létesíthetett határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyt a felperessel, mert magyarországi tartózkodása tartózkodási engedélyhez kötött, így amennyiben ezen engedély lejár, vagy azt bármilyen okból nem kapja meg, lektori tevékenységét ellátni nem tudja.

Az elsőfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság a 25. sorszámú végzésében a keresetváltoztatást elutasította.

[11] Ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 931 200 Ft-ot, valamint 100 000 Ft perköltséget, az ezt meghaladó keresetet pedig elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt 55 872 Ft eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolásában rámutatott, az alperes nem vitatta azt a felperesi előadást, hogy a felperes idegennyelvű oktatási tevékenységére Magyarország és (idegen nyelv neve)ország illetékes miniszterei által aláírt nemzetközi oktatási program keretében került sor. Ezt alátámasztotta az Emberi Erőforrások Minisztériuma Oktatási Nemzetközi Főosztályának 2014. április 16. napján kelt igazolása, amely kifejezetten hivatkozott a 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet 15. § (1) bekezdésének 13. pontjára, és utalt arra, hogy a felperes vonatkozásában engedélyre nincs szükség. Rámutatott, a hivatkozott jogszabályi rendelkezés értelmében a harmadik országbeli állampolgár Magyarország területén foglalkoztatásra irányuló jogviszony keretében történő foglalkoztatásához nincs szükség engedélyre az alap-, közép- és felsőfokú oktatási intézményekben idegennyelven történő olyan oktatási tevékenységhez, amelyre – az oktatásért felelős miniszter igazolása szerint – az érintett államok illetékes miniszterei által aláírt nemzetközi oktatási program keretében kerül sor. Az alperes ellenkérelmében hivatkozott minisztériumi igazolások kizárólag a foglalkoztatás tényét igazolják, azonban semmilyen, a jogviszony létesítéséhez szükséges feltételt nem írnak elő. Nem találta megalapozottnak az alperesnek azt a hivatkozását sem, hogy a határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszony létesítésének akadálya volt, hogy a felperes magyarországi tartózkodása engedélyhez kötött. Utalt az Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság bíróság megkeresésére adott válaszára, amely egyértelműen kiemelte, hogy a letelepedett munkavállalásra külön engedély nélkül jogosult, tartalmazta továbbá, hogy a felperes részére 2009. november 23-án letelepedési engedély került kiállításra, amelynek birtokában Magyarország területén a határozatlan időtartamú tartózkodásra jogosult. Megállapította, az Mt. 192. § (3) bekezdése kizárólag abban az esetben engedélyezi a határozott idejű közalkalmazotti jogviszony 5 évet meghaladó létesítését, ha ahhoz hatósági engedély szükséges. Mivel a felperes közalkalmazotti jogviszonyának létesítéséhez, fenntartásához

hatósági engedélyre nem volt szükség, az Mt. 192. § (2) bekezdésében írtak miatt a 2014. szeptember 1. és 2019. augusztus 31 közötti időtartamra vonatkozó kikötés érvénytelen volt.

[12] Ennek jogkövetkezményeként a felperes közalkalmazotti jogviszonyát 2019. augusztus 31-én határozatlannak kellett tekinteni, ezért az alperesnek a határozott idejű jogviszony megszüntetésére vonatkozó intézkedése nem volt jogszerű.

[13] Részletesen kifejtett indokai alapján megalapozatlannak találta a felperes elsődleges, a jogviszony helyreállítására vonatkozó kérelmét.

[14] A jogellenesség jogkövetkezményeként a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. (a továbbiakban: Kjt.) 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján a felperesre irányadó felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére kötelezte az alperest.

[15] Megállapította, az Mt. 82. § (4) bekezdése szerinti kompenzációs kárátalány iránti igény érvényesítése kizárja az Mt. 82. § (1) – (2) bekezdésében írt kártérítés címén való igényérvényesítést, ezért a 70 000 Ft albérleti díj iránti keresetet nem találta teljesíthetőnek. Ugyancsak alaptalannak találta a késedelmi kamattal kapcsolatos követelést.

[16] A keresetváltoztatás iránti kérelem elutasításának indokaként kifejtette, annak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 215. § (1) bekezdés b) pontjában írt feltételei nem állnak fenn. Rámutatott, a felperes kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy a per érdemi szakában meghallgatott tanszékvezető tanúvallomása folytán szerzett tudomást arról a tényről, hogy a jogviszony megszüntetéséről a dékán döntött. Álláspontja szerint azonban az előterjesztett kereseti kérelem illetve jogcím szempontjából közömbös, hogy kitől származik a javaslat a felperes továbbalkalmazásának mellőzéséről, így a felperesnek a perfelvétel lezárását megelőzően lehetősége lett volna az Mt. 82. § (4) bekezdése szerinti jogkövetkezményről áttérni az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése szerinti jogcímekre.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[17] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 381. §-a alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (2) bekezdése és 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte a Pp. 215. és 216. §-ának megsértésére alapítottan. Megítélése szerint a keresetváltoztatás Pp. 215. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogszabályi feltételei fennállnak. Hangsúlyozta, a keresettel azt kívánta elérni, hogy munkahelyére visszavegyék. Ehhez annak bizonyítására arra volt szükség, hogy jogviszonyát olyan okból szüntették meg, amely alapot adhat a visszahelyezés bírósági elrendelésére. Ezt pedig más módon, mint közvetlen munkahelyi felettese, (tanú neve) tanúvallomásával nem lehet bizonyítani. A tanú vallomásából szerzett tudomást arról, hogy a jogviszony megszüntetéséről a dékán döntött, ezért az az indok, amely alapján feltételezte a jogviszony megszüntetését, nevezetesen, hogy arra politikai okból került sor, nem vélelmezhető. Ebből következően 2020. július 1. napján – a per érdemi tárgyalásának szakában – került abba a helyzetbe, hogy elbocsátása körülményeinek figyelembevételével annak jogkövetkezményei közül megfelelően választani tudjon. Utalt arra, már keresetében jelezte, az idő múlására tekintettel a későbbiekben áttérhet az Mt. 82. §-ában meghatározott számítási módok közül egyikről a másikra. A keresetváltoztatással a kár kiszámításának a módja módosult, ezért az megfelel a Pp. 521. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Mindebből következően álláspontja szerint a keresetváltoztatás elutasítása jogszabálysértő, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével és új eljárás lefolytatásának elrendelésével orvosolható.

[18] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, és a felperesnek az IM rendelet szerint meghatározott összesen 272 949 Ft összegű első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, figyelmen kívül hagyta az Innovációs és Technológiai Minisztérium Jogtanácsosi Főosztályának 2020. május 7. napján kelt bíróság megkeresésére adott levelét, amely alátámasztja, hogy nem volt lehetősége határozatlan idejű kinevezést felajánlani a felperesnek. Az elsőfokú bíróság döntésével megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. tv. (a továbbiakban: Flt.) 7. §-át, a 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet 15. §-át és az Mt. 192. §-át. Hangsúlyozta, az Flt. 7. § (1) bekezdés a) és b) pontja értelmében a harmadik országbeli állampolgár magyarországi foglalkoztatásához kiadott munkavállalási engedély alapján létesíthet foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt. A Flt. 7. § (7) bekezdése szerint a foglalkoztató és a harmadik országbeli munkavállaló között létrejött megállapodás legfeljebb kétéves határozott időtartamú foglalkoztatásra irányuló jogviszony létesítésére szólhat. Az ettől eltérő megállapodás érvénytelen. Utalt arra, a 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet 15. § (1) bekezdés 13. pontja kimondja ugyan, hogy a foglalkoztatáshoz nincs szükség engedélyre az oktatási intézményekben idegen nyelven történő olyan oktatási tevékenységhez, amelyre az érintett államok illetékes miniszterei által aláírt nemzetközi oktatási program keretében kerül sor, az Innovációs és Technológiai Minisztérium állásfoglalásából kitűnően az elbírálás kedvezőbb feltételei csak a program idejére és keretei között állnak fenn. Ha a program ideje lejár, és egyéb kedvező elbírálást megalapozó feltétel nem áll fenn, az Flt. 7. §-ában hivatkozott rendelkezések az irányadók. Mindebből következően az minisztériumi álláspont szerint nem lehet és nem lehetett határozatlan idejű kinevezést felkínálni a felperesnek.

[19] Az elsőfokú bíróságtól eltérően a tartózkodási engedély és a kinevezés lejártának nem szükségszerű egybeesnie, mert az Mt. 192. § (3) bekezdése nem teszi szükségszerűvé, hogy a határozott idő az engedély lejártáig terjedjen. A jogszabály pusztán azt rendezi, hogy az engedélyhez kötöttség esetén a meghosszabbított időtartam a korábbi kinevezések tartamával együtt meghaladhatja az 5 évet. Abból azonban nem következik, hogy a felek 2022. márciusáig, a tartózkodási engedély lejártáig alapítsanak közalkalmazotti jogviszonyt.

[20] Mindezekre figyelemmel a közalkalmazotti jogviszony jogszerűen szűnt meg a Kjt. 25. § (1) bekezdés a) pontja alapján a határozott idő lejártával.

[21] A felperes fellebbezése kapcsán fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet saját fellebbezése szerinti megváltoztatására irányult. Hangsúlyozta, a felperes a keresetváltoztatásban az Mt. 82. § (4) bekezdése helyett az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésében írt jogkövetkezmények alkalmazását kérte, amely a Pp. 7. § 12. pont b) alpontja alapján keresetváltoztatás. A felperes másodlagos kereseti kérelmét már a keresetlevélben előterjesztette, ebből következően számolt azzal a lehetőséggel, hogy a visszahelyezésre okot adó körülményt nem tud bizonyítani. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan állapította meg, hogy a felperesnek a perfelvétel lezárását megelőzően lehetősége lett volna az eltérő jogcímre alapított jogkövetkezmény érvényesítésére.

Az ítéltábla döntésének indokai

[22] Mindkét fellebbezés alaptalan.

[23] Az alperes fellebbezése a kereset jogalapját tette vitássá, ezért az ítéltáblának elsődlegesen e jogorvoslati kérelem megalapozottságát illetően kellett állást foglalnia.

[24] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes határozott időre történt kinevezéssel állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel.

[25] A Kjt. 2. § (3) bekezdése értelmében a közalkalmazotti jogviszonyra az Mt. szabályait kell alkalmazni a Kjt-ben foglalt eltérésekkel. A felek jogviszonya a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. tv. (régi Mt.) hatálya alatt keletkezett, míg megszűnésére az Mt. hatályba lépését követően került sor, ezért az annak hatályba lépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. tv. 7. § (1) bekezdése alapján az Mt. rendelkezései az irányadók a Kjt-ben foglalt eltérésekkel.

[26] A Kjt. 21. § (2) bekezdésére lehetőséget biztosít a közalkalmazotti jogviszony határozott időre történő kinevezéssel történő létesítésére. A felperes 2005. szeptember 1. napján és 2006. szeptember 1. napján történő kinevezésének időpontjában a Kjt. 21. § (2) bekezdésének hatályos rendelkezése a régi Mt. 79. § (5) bekezdésére utalással a kinevezés maximális időtartamát 5 évben határozta meg. A 2008. évi LXI. tv. 3. § (1) bekezdése 2009. január 1. napjától módosította a Kjt. 21. § (2) bekezdését akként, hogy a határozott időre történő kinevezés időtartamát 10 évre növelte. Nem volt ezért jogszabályi akadálya a felperes 2009. szeptember 1. napjától 2014. augusztus 31. napjáig újabb határozott időre történő kinevezésének, mert annak összes időtartama nem haladta meg a 10 évet. E kinevezés időtartama alatt azonban a 2012. évi CCXVI. tv. 13. § (2) bekezdése ismét módosította a Kjt. 21. § (2) bekezdését. Annak 2013. január 1. napjától hatályos szövege nem tartalmaz rendelkezést a határozott időre történő kinevezés időtartamáról, ezért a Kjt. már hivatkozott 2. § (3) bekezdése alapján arra az Mt. rendelkezéseit kell alkalmazni. Az Mt. 192. § (2) bekezdése a határozott idejű munkajogviszony (jelen esetben közalkalmazotti jogviszony) hosszát 5 évben maximalizálja. Ez alól az Mt. 192. § (3) bekezdése teremt kivételt, amely kimondja, ha a munkaviszony létesítéséhez hatósági engedély szükséges, a munkaviszony legfeljebb az engedélyben meghatározott időtartamra létesíthető. Az engedély meghosszabbítása esetén az újabb határozott idejű munkaviszony időtartama – a korábban létesített munkaviszony tartamával együtt – az 5 évet meghaladhatja.

[27] A perbeli jogvitában ezért a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes jogviszonyának létesítéséhez szükséges volt-e olyan hatósági engedélyre, amely lehetővé tette határozott időre történő kinevezését 5 év elteltét követően is.

[28] Az alperes e körben az Flt. 7. § (1) bekezdésére hivatkozott, mely rendelkezés szerint a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló törvényben meghatározott harmadik országbeli állampolgár (a továbbiakban: harmadik országbeli állampolgár) Magyarország területén – a 2. § (2) bekezdésében, valamint a (3) bekezdésben meghatározott kivétellel –

[29] a.) az idegenrendészeti hatóság által a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról törvényben meghatározott összevont kérelmezési eljárás alapján kiadott tartózkodási engedély vagy

[30] b) a nem összevont kérelmezési eljárás alapján kiadott tartózkodásra jogosító engedélyt kérelmező harmadik országbeli állampolgár magyarországi foglalkoztatásához kiadott munkavállalási engedély alapján létesíthet foglalkoztatásra irányuló jogviszonyt.

[31] A (3) bekezdés felhatalmazást adott a Kormány számára külön rendeletben mentességi esetek meghatározására. Ilyen mentességi esetet határoz meg az alperes által is hivatkozott 445/2013. (XI. 28.) Korm. rendelet 15. § (1) bekezdés 13. pontja, amely szerint a harmadik országbeli állampolgár Magyarország területén foglalkoztatásra irányuló jogviszony keretében történő foglalkoztatásához nincs szükség engedélyre az alap-, közép- és felsőfokú oktatási intézményekben, idegen nyelven történő olyan oktatási tevékenységhez, amelyre – az oktatásért felelős miniszter igazolása szerint – az érintett államok illetékes miniszterei által

aláírt nemzetközi oktatási program keretében kerül sor. Az alperes maga adta elő, hogy a felperes foglalkoztatására ilyen nemzetközi oktatási program keretében került sor. Hivatkozott arra, hogy az elbírálás kedvezőbb feltételei csak a program idejére és keretei között állnak fenn. Ez az alperesi védekezés tartalmilag akként értelmezhető, hogy az a nemzetközi oktatási program, amelynek keretében a felperes foglalkoztatására sor került, már megszűnt. Az elsőfokú bíróság eljárása során ezt azonban nem vizsgálta.

[32] Az alperes az ítéltábla Pp. 370. § (4) bekezdésén alapuló anyagi pervezetése eredményeként a másfokú eljárásban csatolta a (idegen nyelv neve) Köztársaság Kormánya és Magyarország Kormánya 2008. november 13. napján kelt 2008-2011., továbbá a 2013. december 18. napján kelt 2014-2016. évekre szóló oktatási és tudomány területére is kiterjedő együttműködési megállapodást. Mindkét megállapodás rendelkezik arról, hogy a felek egymás nyelvének és kultúrájának megismerése céljából lektorokat küldenek és fogadnak egyebek mellett a alperes neven. Az utóbb kötött megállapodás 12. cikke rögzíti, a program a hatályba lépés dátumától számított 3 évig marad hatályban, majd ezt követően egy éves periódusokra automatikusan meghosszabbodik, amennyiben a felek valamelyike nem jelzi felmondási szándékát diplomáciai csatornákon keresztül 6 hónappal a program lejártának hatálya előtt. Ezzel megegyező rendelkezést tartalmaz a 2008. november 13. napján kelt megállapodás is.

[33] Azt az alperes sem állította, hogy a megállapodás bármely fél részéről történt felmondással megszűnt. Mindebből következően a felperes közalkalmazotti jogviszonyának létesítésére hatósági engedély nem volt szükséges, ezért – ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította – a 2014. szeptember 1. napján kelt kinevezés határozott időre vonatkozó rendelkezése az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján érvénytelen. Az érvénytelenség Mt. 29. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezménye, hogy a felperes kinevezése határozatlan időre szólt. Azzal tehát, hogy a fennálló jogviszonyt az alperes a jogellenes kikötésben foglalt határozott időtartam elteltével megszüntnek tekintette, jogellenesen járt el. Ezért a felperes megalapozottan érvényesített igényt a jogviszony jogellenes megszüntetés esetén járó jogkövetkezmények iránt (BH2016. 286.).

[34] A jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei körében a Kjt. eltérő rendelkezése hiányában az Mt. szabályait kell alkalmazni. A munkaviszony jogellenes megszüntetése esetén az Mt. 83. §-a alapján a munkavállaló jogosult kérni az eredeti munkakörben való visszahelyezést, ennek hiányában pedig az Mt. 82. §-a alapján kártérítési igényt élhet.

[35] A munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként érvényesíthető kártérítési követelés, vagy a tényleges (bizonyított) elmaradt jövedelem [Mt. 82. § (2) bekezdés] vagy kompenzációs átalány [Mt. 82. § (4) bekezdés]. Bármelyik igény érvényesítése önálló kereseti kérelem, ebből következően a felperes másodlagos keresete tekintetében az Mt. 82. § (4) bekezdése szerint érvényesítendő jogkövetkezményekről az Mt. 82. § (1) – (2) bekezdése szerinti jogcímre való áttérés – ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította – a Pp. 7. § 12.b.) pontja szerinti keresetváltoztatás. A perfelvételt lezáró végzés meghozatalát követően keresetváltoztatásra csak a Pp. 215. § (1) bekezdésében írt feltételek megvalósulása esetén kerülhet sor. A felperes a keresetváltoztatást a Pp. 215. § (1) bekezdés a) pontjára alapítva azzal indokolta, hogy a perfelvétel lezárását követően meghallgatott Zimonyi István tanúvallomása alapján ismerte fel, hogy a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei közül választani tudjon. Ez az érvelés azonban nem foghat helyt, mert a felperes az Mt. 82. § (4) bekezdésére alapított kártérítési igényét másodlagos kereseti kérelemként előterjesztette. A felperes által előadottak a másodlagos kereseti kérelem tekintetében a keresetváltoztatás indokát nem képezhetik. Ezért megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság a 25. sorszámú végzésében

a felperes keresetváltoztatás iránti kérelmét. Ebből következően a felperes fellebbezése szintén alaptalan. Utal az ítéltábla arra, a felperes a keresetváltoztatás indokaként nem hivatkozott a Pp. 521. § (1) bekezdésére mint jogalapra, ezért az erre vonatkozó fellebbezési hivatkozása a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nem vehető figyelembe.

[36] A kifejtetekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Mindkét fél fellebbezése alaptalannak bizonyult, a felperes perköltséget nem számított fel, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett, az alperes pedig felszámított költségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján viselni köteles.

[37] A felperes jogorvoslati kérelme kapcsán a fellebbezési perérték 1 354 162 Ft, amelyhez kapcsolódó 108 317 Ft másodfokú eljárási illeték a felperes részére biztosított munkavállalói költségkedvezmény folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad. Itt utal az ítéltábla arra, hogy a felperes fellebbezésében hivatkozott Pp. 512. § (1) bekezdése szerinti perértékszámítás csak abban az esetben alkalmazható, ha a perben a munkaviszony léte fennállása megszüntetése vitás ügy, hogy a felperes annak helyreállítását kéri, ha azonban a felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésére hivatkozva az Mt. 82. §-ában írt pénzköveteléseket támaszt, a pertárgy értéke a pénzkövetelés összege.

[38] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezésével felmerült 74 496 Ft másodfokú eljárási illeték a Pp már hivatkozott rendelkezése alapján ugyancsak az állam terhén marad.

[39] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2021. október 12.

Dr. Béri András sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró